

KIS LAP

AZ ÉN SÁNTA CSÓKÁM. (lásd 59. 1.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

BERTI és Berta soha sem voltak még hiva idegen házba s így képzelhetni, milyen nagy volt örömük, hogy látogatást tehetnek, s hozzá még milyen ritka kutyakomédiát fognak látni.

„Talán egyenesen fölmáztok a falra és az ablakon bujtok be?“ kérdé anyjok nevetve, örülven a gyermekek jó kedvén.

„Oh nem! Megmagyarázta nekünk merre kell a házba bemenni, hogyan kell csöngetni a kapun s melyik lépcsőn lehet hozzá jutni. Kezeit csókoljuk, kedves mama,“ s ezzel a két gyermek gyorsan távozott.

A házat meg is találták, de a kapu nagyon magas volt, a csöngetyűhöz is oly magasan volt, hogy nem érték el; senki sem járt az utcán, hogy segítségül hívhatták volna, s néhány perczig elszomorodva álltak a kapu előtt. De Berti nem sokára okosat gondolt: neki guggolt a falnak, Berta pedig föllépett a hátára s így elérte a csöngetyűhuzót és teljes erőből meghuzta.

„No, ki az? Mi az?“ kiáltott egy mérges hang belülről s a kaput egy piszkos vén házmesterné kinyitotta. „Mit akartok? Mit csöngettek itt? Takarodjatok haza, mert mindjárt megrázom az üstökötöket.“

Ez baj volt a mi kis baráta-

inkra nézve s már nagy szomoruan épen arra gondoltak, hogy visszaforduljanak, midőn megjelent a zöld szemüveges öreg ur a kapu alatt és bevezette a gyermekeket.

„No, jertek, kis barátim, jertek! Caesar várakozik már reátok.“

Mentek utána a lépcsőn, jó magasra, mert biz a szegény öreg ur a negyedik emeleten lakott; végre beléptek a szobába. Milyen szoba volt ez! Soha sem látott olyat Berti és Berta! A falak tele voltak aggatva képekkel, az ablakokban folyondár virágok diszelegtek, kitömtött madarak, vadmacskák, rókák, ürgék s mindenféle állatok álltak az asztalon és a szoba sarkaiban; hanem a butorzat csak egy-két asztalból és néhány székből, meg egy virágos takarós ágyból állott.

„Nos, tehát most megmutatom nektek az én egyetlen hü barátomat,“ szólt az öreg ur, midőn látta, hogy a gyermekek körülnéznek a tudós uszkár után. „Mondani fogom: egy! kettő! három! és Caesar előtűnik, meglássátok. Nos, figyeljétek: Egy! Kettő! Három!“ s ekkor kezébe csattantott és a szoba egyik sarkából, nagy üres ládából előugrott a tudós kutya, fején a forgós kalappal, oldalán karddal; szájában pedig pipával és szörnyü komoly arczczal. Kissé megnézte a vendégeket, barátságosan csóválta farkát s aztán figyelt gazdája parancsaira.

Az előadás megindult s Berti és Berta soha sem mulattak oly jól,

mint
zöld
lehet
végh
puská
abron
esapo
ami r
geket
volt,
helye
a kal
és b
ur eg
fölvét
akasz
helyre
kát is
kép m
„I
tartja
vidám
tetszik
ugy-e
pedig
jó étv
De
szépen
nát, m
megtil
elfogad
„E
tácska,
mennü
Gyere
„É
tudni,
tott me
csak é

mint ezen szép délutáni órákban a zöld szemüveges öreg urnál. Le sem lehetne azt mind irni, amit Caesar véghez vitt. Masirozott két lábon, puskát tartva; — keresztülgrott abroncon, aztán udvariasan bókot csapott és százféle más dolgot csinált, ami roppantul mulattatá a kis vendégeket. Mikor az előadásnak vége volt, az öreg ur szólt: „Feküdjél helyedre,“ és Caesar lerázta magáról a kalapot és kardot, letette a pipát és beugrott ládjába; de az öreg ur egy szavára gyorsan előjött ismét, fölvette kalapját a földről és fölakasztotta egy szegre a falon, aztán helyre rakta a pipát, kardot és puskát is és csak ezután térhetett végkép nyugalomra.

„Látjátok, milyen szép rendben tartja Caesar az ő holmiját?“ szólt vidáman az öreg ur. „Nos, tehát tetszik nektek az én tudós kutyám, ugy-e? Derék állat is, bizony. Most pedig ozsonnálunk valamit, tudom, jó étvágyatok van.“

De a gyerekek megköszönték szépen és nem fogadták el az ozsonnát, mert anyjok, bár szegény volt, megtiltotta, hogy bárkitől is valamit elfogadjanak.

„Köszönjük szépen,“ mondá Bertácska, „de most már haza kell mennünk, kissé sokáig is maradtunk. Gyere Berti.“

„Én még csak azt szeretném tudni,“ szólt Berti, „hogyan tanulhatt meg egy kutya ennyifélét! Hiszen csak épen hogy beszélni nem tud!“

„Ugyan mit kérdezel ilyeneket!“ szólt Berta. „Hiszen épen azért tudós kutya, mert sokat tud! Mintha bizony mi ahhoz értenénk, Most ajánljuk magunkat.“

Ezzel, bár nehezen és mindig Caesar felé nézve, távoztak a szobából és az öreg ur lekisértte őket a lépcsőkön és kinyitotta nekik a kaput, aztán pedig így szólt:

„Szívesen látlak máskor is, kicsinyeim, kérjétek meg mamátokat, hogy ereszsen el. Nekem is voltak hajdan ilyen kis gyermekeim — de most már csak Caesarom van. Eljöttek ugy-e?“

„El bizony! el bizony!“ kiáltottak mindketten és bucsuképen megcsókolták a zöld szemüveges öreg urat és most már nem gondolták, hogy mert valaki csunya és kopasz, hát gonosznak kell lennie.

Ö T Ö D I K F E J E Z E T .

A hindu falu.

Derülten sütött a nap az égen, midőn Rá-Magié fölkelte bambuslevelekből készített ágyáról és a küszöbre állva, álmos szemekkel bámult ki a faluba, mely egészen esendes volt, mert a lakosok mindnyájan kimentek nagy vadászatra; csak nők és gyermekek maradtak a faluban s ezek még aludtak. Rá-Magié felöltözött, ami nem sokból állott, mert mindössze egy tarka nagy kendőt öltött teste köré. Aztán eszébe jutott, hogy rá érne most halászni, hogy a vadászatról haza-

térő atyjának jó eledelt készíthessen; elővette tehát a haláshorgot és kiment a tengerpartra és leülvén egy alacsony sziklára, bevetette a horgot a vízbe.

Hanem ma nem volt szerencséje ;

akárhányszor rántotta föl a horgot, bizony nem volt azon akár csak egy piczi halacska sem. Rá-Magié nem veszté el türelmét s gondolván, hogy rossz helyet választott, ment más helyre s magasabb sziklán

A JEGESMEDVE. (lásd 54. l.)

foglalt állást és ismét tartotta csendesen a vízbe a horgot. Ez alatt elgondolkozva bámult be, messze a végtelen tengerbe, midőn egyszerre összereszt, kezéből kiejté a horgot

és megdöbbenve bámult valamire, a mit megpillantott s a mitől első percze majdnem halálra ijedt.

(Folytatása következik.)

A SZERECSEN.

Fekete néger vagyok
Szerecsen nevem.
És e nevet igazán
Büszkén viselem.

A fekete szín is szép
S fekete hajam.
A fehér fajban elég
A haszontalan.

A fekete szín is szép —
A nagy föld is az.
S hogy szereti mindenki
Szent, való igaz.

A fekete felhőből
Ömlik az eső.
És fekete kő- s fa-szén
Jó, kedves fűtő.

Fekete földben terem
A szép buzaszem.
Én a fekete nevet.
Büszkén viselem.

TÉGY JÓT, A MENNYIT TUDSZ.

MILIKE egyetlen gyermeke volt anyjának, de azért nem volt ám elkényeztetve. — Anyja szerette őt nagyon, sokat is áldozott tanítására és multságára; de aztán meg is követelte, hogy a kis leány engedelmes legyen és csak a jóra szokjék, a mi annál könnyebb volt Milikének, mert különben is jószívű és szelid volt és szülei gondosan távol tartották őt minden rossz példától. Anyjától csak jót látott, mert ez, bár nem volt rászorulva, soha sem töltötte hiába az időt, hanem ha egyebet nem csinálhatott, hát varrt vagy kötött szegény gyermekek számára, vagy utána járt, hogy segíthet egyik-másik szegény ember baján.

Milike, mint minden kis leány, szerette, ha pompásan ékitett ruhája van; hanem egyszer anyja így szólt hozzá:

„Milikém, most új ruhát kapsz; mondd milyet akarsz: esinosat, de egyszerűt, vagy pedig czifrábbat? — Ha egyszerűt választasz, akkor marad pénz arra, hogy ruhát vegyünk olyan szegény gyermeknek, kinek nincs már sem atyja, sem anyja és nincs, ki gondoskodjék szegénykéről.“

Milike egy percig sem gondolkozott, hanem az egyszerű ruhát választá s ezentul mindig a legegyszerűbb ruhákban járt s azért mégis esinos volt, mert nem a czifraság teszi a szépséget, hanem a tisztaság, izléses összeállítás.

Legkedvesebb dolga volt Milikének krajezárokat gyűjtögetni egy perselybe, melyet számára mamája vett; ha atyjától egy-egy fényes tizeskét kapott, az rögtön eltűnt a perselyben; de leginkább megtelt a persely Gazsi bácsi ajándékaiból, mert ő nagyon szerette Milikét. Évenként egyszer, és pedig születése napján Milike fölnyitotta a perselyt s a pénzzel, melyet benne talált, — mit gondoltok, mit csinált? talán magának vett valami játékot? nem biz a, hanem mert születésnapja épen karácson tájra esett, egy-egy szegény gyermeknek vett karácsonyi ajándéku ruhát vagy más szükséges tárgyat.

Egy napon Gazsi bácsi ismét látogatóba jött s beszéd közben említé, hogy délután megtekintí a városban levő vakok-intézetét.

„Mi az?“ kérdé kíváncsian Milike.

„Az olyan tanintézet, hol a szerencsétlen vak gyermekeket tanítják, úgy hogy míg különben tehetetlen koldusokká nőnének föl, ott megtanulnak írni, kötni, varrni, különféle hangszereken játszani, és megtanulnak olyan mesterségeket is, melyekkel kenyerőket megkereshetik.“

„Oh! én is szeretném ezt látni.“

„Hát jöjj velem, ha a mamád elereszt.“

„Ugy-e elereszt, kedves mama?“

„Gazsi bácsi felügyelete alatt elmehetsz; és hogy ne menj üres kézzel, itt van, adok neked egy forintot — de ne költsd ám haszontalan dolgokra.“

Milike össze-vissza csókolta jó mamáját és délután Gazsi bácsival csakugyan utnak indult. Nem sokára ott álltak az intézet előtt és Milike egy szemközt levő boltba akart menni, hogy a szegény vak gyermekeknek valami ajándékot vásároljon a kapott forintot.

„Talán jobb lesz előbb bemenünk,“ szolt Gazsi bácsi; „hátha ott is vásárolhatunk valamit.“

Beléptek és miután egyet-mást megtekintettek, egy szobába jutottak, mely tele volt asztalokkal, ezek pedig fonott kisebb-nagyobb kosarakkal, himzésekkel, kötésekkel és egyéb portékával, melyet a szegény vakok készítettek eladásra. Milike itt is mindjárt vásárolni akart, de Gazsi bácsi még sem engedte, hanem kérte az intézet igazgatóját, hogy vezesse őket körül a házban. Először is a

leányok szobájába jutottak; ott ültek a szegény vak leánykák szép sorban és kötöttek és varrtak, mi alatt egyikök olvasott! Milike ropantul bámult ezen s közelebb lépve látta, hogy az a vak leányka ujjai-val olvas, mert a könyv oly sajátgósan, kiemelkedő betűkkel volt nyomtatva, hogy a szavakat tapintani lehetett; és így tudnak aztán olvasni a vakok is.

Innen a fiuk termébe jutottak; a fiuk kosárfonással s egyéb efféle munkával voltak elfoglalva s végül visszajutottak azon terembe, hol az eladásra szánt kész czikkek voltak.

„No's Milikém, most hát vásárolj valamit,“ szolt Gazsi bácsi. „A kötés, himzés a leányoktól van, a kosár a fiuktól; válaszszt valamit.“

Milike szeretett volna mindkettőtől vásárolni és pedig sokat, nagyon sokat, hogy segítsen a szerencsétlenek sorsán; hanem bizony a forintnak hamar vége lett, mert épen csak egy csinosabb kosárka ára telt ki belőle; Gazsi bácsi aztán még vásárolt a kosárba holmi apróságot. Hanem Milike egészen elszomorodott, midőn a sok szerencsétlen gyermeket látta és csak oly csekélységgel segíthetett rajtuk. Egészen busan tért haza, úgy hogy anyja meglepetve kérdé:

„Mi bajod, Milikém?“

„Oh, kedves mama, olyan rosszul esik, hogy nem tudtam többet tenni azon szegény szerencsétlenek vigasz-

(Folytatás a 74. lapon.)

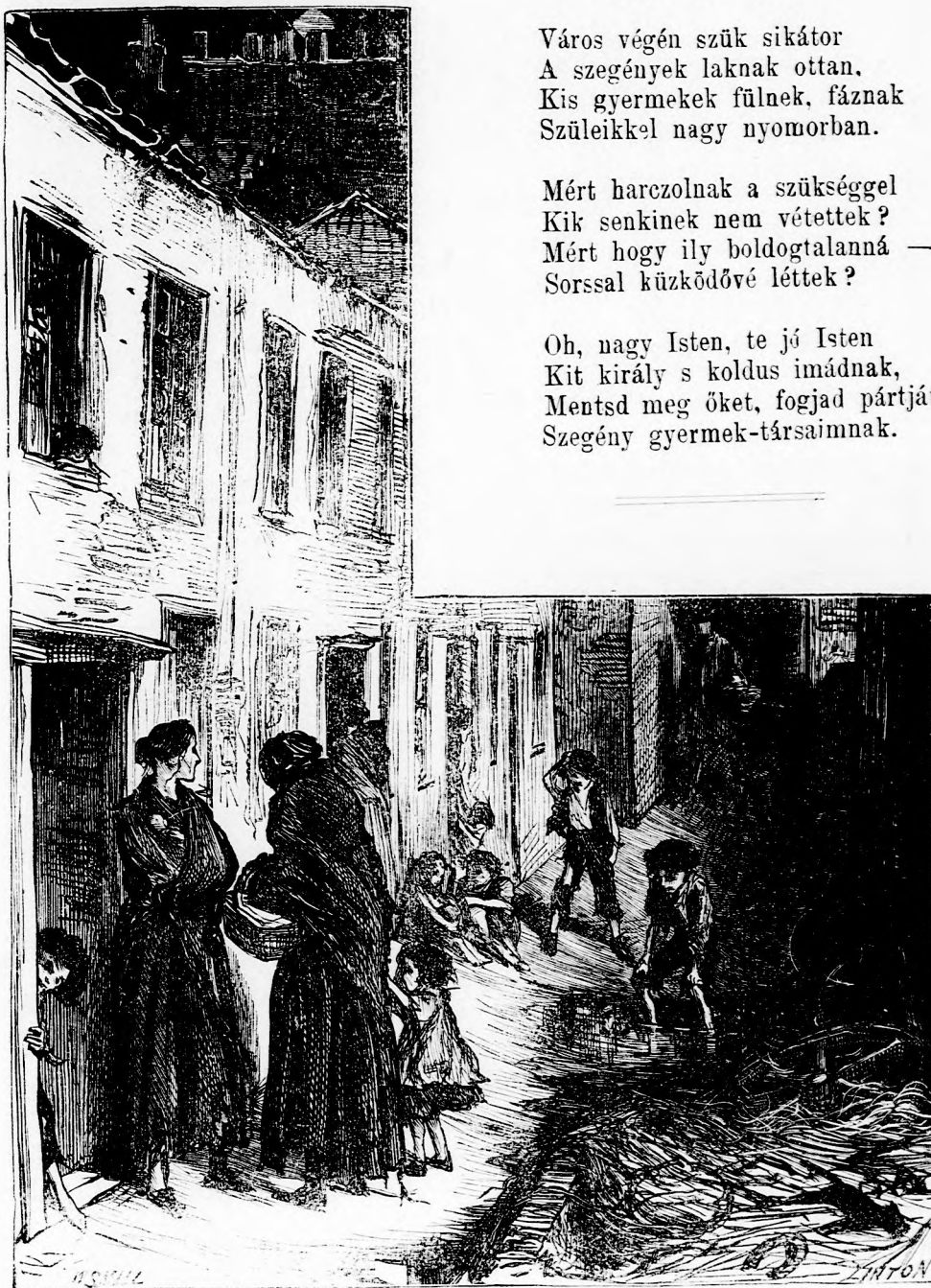
ANYÁM TYÚKJA. (lásd 63. l.)

NYOMORBAN.

Város végén szűk sikátor
A szegények laknak ottan,
Kis gyermekek fülnek, fáznak
Szüleikkel nagy nyomorban.

Mért harcolnak a szükséggel
Kik senkinek nem vétettek?
Mért hogy ily boldogtalanná —
Sorssal küzködővé létték?

Oh, nagy Isten, te jó Isten
Kit király s koldus imádnak,
Mentsd meg őket, fogjad pártját
Szegény gyermek-társaimnak.

(Folytatás a 71. laphoz.)

talására!" szolt Milike és szinte könyezett belé.

„Nyugodjál bele, kedves leányom," szolt anyja. „Tettél, a mennyit tehetted, odaadtad minden pénzedet, pedig saját multságodra is költhetted volna. És talán ebből még több jó is fog származni; ha meghallják mások, hogy te mit tettél, követni fogják példádát; sokszor többet ér ám a jó példa, mint a sok pénz."

„Ugy bizony, kedves Milikém," szolt közbe Gazsi bácsi. „Lám, tavaly egyszer egy társaságban valaki csak kis összeggel kezdett gyűjtést egy szegény család számára s a jó példa úgy hatott, hogy csakhamar száz forintnál több összegyűlt. Azért tehát, kedves leányom, soha se kedvetlenítsen el az, hogy keveset tehetsz; ha nincs is tele az erzenyed, legyen tele szived jóssággal, és akkor találsz elég alkalmat a jó cselekedetre és lelkiismereted nyugodt lesz, ha elmondhatod, hogy annyit tettél, a mennyit tudtál."

És ezt Milike nem is felelte soha.

KÖSZIVÜ PISTA.

Mindenki-köszivü Pistának nevezte. Nem is volt olyan esztelenül kegyetlen fiu az egész városban. Rettentesen üldözte a szegény legyeket, pillangókat, s mindenféle ártatlan rovarokat, egyenként tépdeste ki lá-

baikat, szárnyaikat és gyönyörködött kinlódásukon, aztán bedobta egy pókhálóba és nézte, hogy rohan a pók a prédára. Télben vizet öntött a ház elé és mikor megfagyott, simára csuszkálta, hogy az emberek elessenek rajta. Szüleitől zsebpénzt kapott, de világért sem adott akár csak egy krajczárt is valakinek; hanem ha vett magának valamit, elbujt egy sarokba s maga lakmározott. És Pista még nem is szégyenlette, hanem szinte büszke volt reá, hogy őt közzivünek nevezték.

Egy napon Pista a kertben épen egy légy kinlódását nézte egy nagy pók hálójában, midőn a kert rácszata mellett sápadt, rongyos fiu jelent meg, beesett szemekkel s gyöngye hangon esdvén alamizsnáért.

Pista zsebébe nyult és gunyosan kérdé:

„Kell-é krajczár? He!"

„Oh, kérem szépen! Legyen szives, adjon egy kis alamizsnát!"

„Ugy-e? Hát aztán, — hol lakol? hová való vagy?"

„Itt lakom a város végén, ám-bár tulajdonképen nincs is lakásom, nincs senkim, semmim."

„Persze! látom az orrod hegyén, hogy hazudtál; ismerlek én titeket, semmirevaló koldusok; könyörögtök, rimánkodtok s aztán otthon dorbézoltok."

„Oh! Hisz én még ma egy falatka kenyeret sem ettem!" szolt a szegény fiu megható hangon.

„De nem hiszem ám,“ szolt Pista. „Adtam volna egy krajezárt, de látom, hogy hazug vagy, takarodjál.“

„Legalább egy darab kenyeret adasson, az Ég is megáldja érte!“ könyörgött a fiú.

„Takarodjál, ha mondom, mert elkorbácsoltalak!“ kiáltott a kegyetlen fiú s a szegény koldusgyermek lassan és szomoruan odább ballagott, Pista pedig nevetve folytatta játékát a keriben.

Estére Pista szépen lefeküdt puha ágyába, de előbb még egy kegyetlenséget vitt véghez; megleste, mikor huga kedvencz maeskája elaludt s aztán — levágta szegény ezicának a bajsját. Ki is kapott ugyan érte, anyja kipirongatta és köszivü rosz gyerekeknek nevezte, de biz ő ezzel sem sokat törődött és elaludt, mintha a legjobb fiú volt volna a világon.

Éjjel, a mint egyszer megfordult ágyában, világosságot látott a szobában s ágya mellett egy nő állt, kit még soha sem látott; tetőtől talpig rózsaszínű volt, csodaszépségű kis szárnyakkal és a világosság töle terjedt szét a szobában; arca szelid volt és olyan nyájasan mosolygott, hogy Pista ilyet még soha sem látott.

„No, mit akarsz?“ kérdé Pista haragosan. „Mit keressz itt? Ki vagy?“

„Én a Könyörület vagyok.“

„És miért jöttél ide? Én nem ismerlek.“

„Annál jobban ismerlek én téged.“

„Menj innen, nem türhetlek. Átlátok rajtad egészen.“

„Én is belátok belsődbe.“

„Nem vagyok én üvegből,“ felelt Pista daczosan.

„Azért mégis átlátok rajtad; látom, hogy te is husból és vérből vagy, mint más emberek, de a szived helyén egy hideg kódarab van.“

„Hát aztán? Jó az nekem.“

„De én azért jöttem, hogy ismét meleg szivet nyerj; meg fogom lágyítani.“ És e szavaknál a rózsás nőalak egy kis fehér pálczát emelt föl ujjai közt.

„Hah!“ kiáltott Pista, „az meglehet, hogy átlátsz rajtam, de ezt a pálczát szivembe nem döfheted, mert azzal meggyilkolnál, ezért pedig föl akasztanak, tudod-e?“

„Nem szurhatom szivedig, de megvárom, míg szived feljő torkodba.“

„No, azt ugyan várhatod,“ szolt Pista gorombán.

De még ki sem mondotta ezt, már egyszerre úgy találta, hogy nem az ágyban van, hanem a kert rácsozatánál s mellette áll a rózsásfényű nő is, a rácson túl pedig ama rongyos, sápadt koldusgyermek közeledik.

„Mit keressz itt? Mondtam, hogy takarodjál!“ kiáltott Pista. — Azonban ugyane perczben egy tisztos öreg asszony is megjelent a kertben, Ágnes néni, kit Pista jól ismert, és ki most a koldusgyermeket megszólítja.

„Ejnye, kis fiam, hát mért jársz

te koldulni?“ szolt Ágnes néni a fiuhoz.

„Ah! Mit csináljak?!“ felelt a fiu könyezve. „Atyám meghalt, anyám betegen fekszik, mellette kis testvérem és még ma egy darabka kenyeret sem evett egyikünk sem.“

„De aztán igazat beszélsz, fiu?“ kérde az öreg néni.

„Oh! Isten látja, hogy igazat mondtam.“

„Igazat mondott,“ szolt a Könyörület és Pista maga sem tudta, hogyan, de egészen keresztül látott a szegény fiu testén és látta, hogy ez milyen éhes.

„Pénzt nem adok,“ szolt most Ágnes néni, „hanem ha igazán éheztek, hát adok nektek ennivalót.“ S ezzel jókora darab kenyeret és sajtot adott a fiunak, ki gyorsan és vigan távozott az ajándékkal.

„Hát mért nem eszi meg most a sajtot és kenyeret?“ szolt Pista, ki a koldus éhsége fölött sajtáságos szánakozást kezdett érezni. De alig mondta ki ezt, egy kis leányka tünt elő a távolban és sietett a koldusfiu felé.

„Jöjj velem!“ szolt a rózsásfényü alak s utána mentek a koldusfiunak. Pista látta, midőn a koldusfiu a kis leányhoz ért és ennek adta az egész kenyeret és az egész sajtot; a leányka két darabra törte és felét vissza akarta adni a fiunak, de ez nem vette el.

„Én már ettem,“ szolt, „csak vedd az egészszet és vidd haza anyánk-

nak és magadnak — én már nem vagyok éhes —“

Pista tudta, hogy bizony éhes a szegény fiu és csak csupa szeretetből adja oda a maga részét is; és ez ugy meghatotta, hogy könyekre fakadt. A mint így zokogott, ugy érezte, hogy egyszerre fuldokol és torkában van valami, — hát a rózsásfényü nő dugta be a fehér pálczácskát, le egészen szivéig. Ezen Pista ugy megijedt, hogy — rögtön fölébredt és nagy csodálkozására észrevette, hogy az egész csak álom volt.

Hanem e sajtáságos álom nem ment ki többé Pista emlékéből és ezentul nem tudott többé kegyetlenkedni; mindig eszébe jutott a szegény koldusfiu és nem sokára anynyira legyözte gonosz indulatát, hogy mindenki a legszelidebb, legjobb szivü gyermeknek ismerte.

A KUT-DISZITÉSI ÜNNEP ANGLIÁBAN.

(Képpel a 80. l.)

A régi pogány vallások idejében külön istene volt, — ugy képzelték az emberek, — a tűznek, víznek stb. és az emberek nagy ünnepet ültek bizonyos napokon ezek tiszteletére. A pogány vallások régóta eltűntek, de némely ünnep fenmaradt a nép szokásaiban, ámbár most már csak kevesen is tudják a szokás jelentőségét.

Ilyen szokás, és pedig igen szép szokás maradt fenn Angolország némely vidékein, hol tavaszkor a gyermekek összegyűlnek egy-egy tiszta vizü forrás vagy kut körül és lombokkal, virágokkal földiszitik, aztán vig dalok közt tánczolnak körülte.

VÁSÁRI KINTORNÁS.

Ide mellém gyermekek,
 Ide mellém gyűljetek!
 Hát köztetek van-é ki
 Vad Laczit nem ismeri?
 Hire még lapokban is
 Benne vagyon, oly hamis.

Épülő ház állványa,
 Száraz-malom bálványa,
 Kut feneke, háztető —
 Jól ismeri, hogy ki ő.
 Fára mászik, madarász.
 A tilalmasban halász.

Tekenőben ladikáz.
 Zsebórával karikáz.
 Gyöngé jegeen korcsolyáz
 Nehéz karddal hadonáz.
 Tiporja mind, mi növény,
 Nincs előtte part, sövény,
 Ide mellém gyűljetek,
 Szófogadó gyermekek.
 Fiu, lányka hallja itt
 Mi baj érte Vad Laczit.
 Mi az, atyja asztalán?
 Plajbász? Vagy szivar talán
 Szivar biz a', még pedig
 Erősbekek közül egyik.
 Kapja Laczi a szivart
 S a szénáspadlásra tart.
 Ott — így véli a gyerek —
 Ott nem látja senki meg,
 Kovával ki nem esihö't.
 Gyufa nála mindig volt
 A dohány-kolbászra hát
 (Igy nevezte szivarát)
 Rágyujt nagy hatalmasan
 S pöfékel mint a basa.
 Csak pöfékel s ereget
 Sok bodor füst-kereket
 Füstöl s orr-likain át
 Ereszt füstből karikát.
 Kerek, karika, körök
 Ugy füstölt mint a török.
 Keri — kőri — karika —
 Forog a ház: no, mi a?
 Karika, körök, kerek,
 Laczkó szénán hempereg.
 Szédül, gyomra háborog,
 Vele ég, föld, mind forog.
 S amit eddig büszkén tart:
 Földre ejti a szivart.
 A szivar tán nem is ég —
 Nem kell, jóllakott, elég.
 Eszméletlen elterül
 Mit használjon gyógyszerül? —
 Ni, a szivar már nem ég —
 De azért van füst elég.
 Gomolyodik vastagon
 S kitődül az ablakon,
 S hah! Egyszerre — nézz ki csak

Láng az ablakból kicsap!
 Hát ez mi? Hah, ez mi volt? —
 Valaki jajgat, sikolt!
 „Segítség óh jó anyám!
 Segítség, kedves atyám!“
 Mi az hát? — Hah, ott a tűz!
 Hol a veder, hol a víz?
 Egy percz most egy esztendő —
 De jó már a fecskendő.
 Tüzoltó szerszám jövel! —
 Nézd, sugara mint lövel.
 Fojtja a tűz lángjait
 S oltja, öntözi — Laczit!
 Ruházatának felét
 A lángok leperzselék.
 S másik fele ugyancsak
 Folyt a víztől mint a csap.
 Így járt csuful Vad Laczi.
 És szüleit kérte
 Verjék vérig érte
 Szivart ezentul ha szi.

A JEGES MEDVE.

(Képpel a 68. l.)

Huh! milyen rettenetes czimbora ez a jeges medve! Ha az ember ránéz és látja, hogyan mászkál a jég között és rázza le magáról a fagyos vizet, — szinte borzongás fog el és magunk is didergünk belé. Hát még ha meggondoljuk, hogy a jeges maczkó épenséggel nem jeget eszik, mint egy kis fiu egyszer a hozzá intézett kérdésre felelte, — hanem hust eszik, és pedig az emberhust különösen szereti, — akkor különösen szeretünk távol maradni az ilyen veszedelmes állattól.

A czethalászok és más északi sarkhajósok azonban gyakran kénytelenek találkozni vele s ez nem nagy örömlükre szolgál, mert ha rosszul czéloznak rá, akkor vége a vadásznak, a jeges medve széttépi és megeszi úgy hogy a csizma is alig marad hátra.

A jeges medve husa nem igen ehető, mert nagyon kemény; csak jó meleg bundájának lehet hasznát venni.

ANYÁM TYUKJA.

(Képpel a 72. l.)

— Petőfi. —

Ejh, mi a kő! tyúk anyó, kend
A szobában lakik itt bent?
Lám, csak jó az Isten, jót ad,
Hogy felvitte a kend dolgát!

Itt szaladgál föl és alá,
Még a ládára is fölszáll,
Eszébe jut, kotkodákol
S nem verik ki a szobából.

Dehogy verik, dehogy verik!
Mint a galambot etetik
Válogat a kendermagban,
A kis király sem él jobban.

Ezért aztán, tyúk anyó, hát
Jól megbecsülje kend magát
Iparkodjék, ne legyen ám
Tojás szűkében az anyám.

Éu vagyok az anyám lánya
Ki kendnek a magot hányja
Csibéit is ugy szeretem
A mag javát nekik vetem.

Morzsa kutyánk, hegyezd füled,
Hadd beszéljek mostan veled,
Régi cseléd vagy a háznál
Mindig emberül szolgáltál.

Ezután is jó légy, Morzsa,
Kedvet ne kapj a tyúkhusra.
Élj a tyúkkal barátságba
Anyám egyetlen jószágá.

AZ ÉN SÁNTA CSÓKÁM.

(Képpel a czimlapon.)

Kedves Forgó bácsi!

Tegnap Bodri kutyánk agyonharap-
ta az én kedves csókámat és én szomo-
ruságomban elhatároztam, hogy emléké-
t megírom a „Kis Lap“-ba, ha kedves
bácsi kiadja.

Az én csókám nem köszönséges
csóka volt. Aladár, az én bátyám vett,

ki még kicsi korában a fészekből és mi
szorgalmasan tanítottak és megszelidi-
tettük; hanem még alig volt néhány
hétig nálunk, egyszer lábával beszorult
egy épen becsapódó ajtóba és így egyik
lábát elvesztette. Ekkor sokáig csak a
konyhában üldögélt és ott Peti, a kis
inasunk megtanította e szavakra: „Sze-
gény csóka! Itt vagyok.“

Hanem lassankint kiheverte a bajt
s egy lában is vigan ugrált és annál
jobban röpdesett; kiröpült az utcára
is, de mindig visszajött; eljött velünk a
templomba és ott jobban viselte magát
akárhány garázda fiunál, csakhogy néha
belekiáltott a predikációba: „szegény
csóka! Itt vagyok.“ Sokszor kiment a
kocsissal a mezőre, és pedig lóhaton, t.
i. ráült a lóra és nem mozdult róla
az egész kirándulás alatt.

Egy rossz tulajdonsága azonban volt:
nagyon szeretett lopni s a hol valami
fényeset látott, mindjárt kíváncsian meg-
nézte és ha tehetett, ellopta. Egyszer egy
fiunak, ki uj aczéltoll-tartóját füle mel-
lé dugta, fejére szállt s míg a fiu ne-
vetett, az én csókám hirtelen elkapta
a tollat és tovaröpült vele. Tűt, gyű-
szőt, ollót, — mindent elhordott, de
végre e rossz tulajdonsága okozta halálát
is. Bodri kutyánknak ugyanis a papa
fényes réz-nyakkötőt vett, — s alig
hogy a csóka ezt meglátta, a kutya
nyakára röpdült és kezdte a nyakkötőt
rángatni. Bodri pedig megharagudott,
hátra kapott és oly szerencsétlenül ra-
gadta fogai közé az én kedves csókámat,
hogy ez rögtön halva maradt.

Tegnap temettük el, én, Aladár és
Peti inasunk, ki sirt ásott neki a kertben.

Maradok kedves Forgó bácsi
szorgalmas kis olvasója

Nagyfalu, 1872. márcz. 15.

KISS OTILIA

(11 éves.)

A KUT-DISZITÉSI ÜNNEP ANGLIÁBAN. (lásd 76. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡